

Sygn. akt VI Ka 424/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013 r.

sprawy **S. C.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 13 maja 2013 r. sygn. akt II K 129/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. C. w ten sposób, że orzeczony w pkt II części dyspozytywnej wyroku zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obniża do 1 (jednego) roku,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 424/13

UZASADNIENIE

S. C. oskarżony był o to, że w dniu 09 czerwca 2011 r. w L. woj. (...) kierował pojazdem członowym marki R. (...) o nr rej. (...) z naczepą marki W. o nr rej. (...) po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości tj. I badanie o godzinie 8:39 – wynik 0, 50 mg/dm³, II badanie o godzinie 8:55 – wynik 0, 55 mg/dm³ i III badanie o godzinie 9:10 – wynik 0, 43 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie os sygn. IIK 535/11 uniewinnił oskarżonego S. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku i na podstawie art. 618 § 1 kpk w zw. z art. 630 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego S. C. koszty obrony z wyboru w kwocie 648 zł + podatek VAT oraz na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na niewłaściwej ocenie zebranego materiału dowodowego i oparciu poczynionych ustaleń wyłącznie na wyjaśnieniach złożonych przez S. C., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wskazuje, iż oskarżony S. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu, czego jednakże nie uwzględnił Sąd wydając w konsekwencji niesłuszne orzeczenie uniewinniające oskarżonego,

II. obrazę przepisów prawa procesowego art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7, art. 174 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk, mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a polegającą na rozstrzygnięciu wbrew zasadzie prawdziwości ustaleń faktycznych, w oparciu o materiał dowodowy, nieujawniony w toku postępowania, niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy – zaniechaniu przeprowadzenia dowodów pozwalających zweryfikować prawdziwość wyjaśnień oskarżonego S. C. oraz zeznań funkcjonariuszy policji P. K. i B. I. i dopiero wówczas dokonaniu interpretacji zgromadzonych dowodów oraz nieustosunkowaniu się przez Sąd w uzasadnieniu do całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego.

Stawiając powyższe prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze rozpoznając powyższą apelację wyrokiem z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. VIKa 696/12 uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. C. i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w Lubaniu ponownie rozpoznając sprawę w dniu 13 maja 2013 r. sygn. akt IIK 129/13 wydał wyrok w którym:

I. uznał oskarżonego S. C. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 30 złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego S. C. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat,

III. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu S. C. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09.06.2011 r. do dnia 29.08.2012 r.,

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i na podstawie art. 17 ustęp 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił rażąco niewspółmierność kary przez orzeczenie wobec oskarżonego S. C. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, w sytuacji gdy orzeczony środek karny w wymiarze 2 lat jest w sytuacji okrażonego rażąco surowy.

Stawiając powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie II przez obniżenie okresu trwania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna.

Rację ma skarżący, że orzeczenie o wymiarze środka karnego razi swoją surowością. Przypisany oskarżonemu czyn popełnił on ponad 2 lata temu i brak jest jakichkolwiek danych do przyjęcia, że od daty czynu do dnia orzekania popełnił on jakikolwiek czyn karalny. Zważywszy na powyższe w kontekście wykonywanego przez oskarżonego zajęcia,

z którego się utrzymuje, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że dla osiągnięcia właściwych celów wychowawczych wystarczająca będzie orzeczona przez Sąd Rejonowy kara grzywny w połączeniu ze środkiem karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Zachowanie się oskarżonego od daty czynu świadczy bowiem, że czyn ten był jedynie incydem. Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w pkt II części dyspozytywnej obniżając wymiar orzeczonego środka karnego do 1 roku.

Na podstawie art. 437 § 1 kpk w pozostałej części zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk na zasadach słuszności zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania za postępowanie odwoławcze, albowiem apelacja była zasadna.